

Пробач, мені ще важко досягти... (переклад О. Грязнова)

Олександр Пушкін

Пробач, мені ще важко досягти,
Що я тебе ревную не по праву.
Мені ти вірна. Чом же любиш ти
Лякати раз у раз мою уяву?
Чом хочеш бути милою для всіх
І кидаєш, закличний і вітальний,
У натовп залицяльників своїх
Цей дивний зір, то ніжний, то печальний?
Затьмаривши мій розум запальний,
Заволодівши мною цілковито,
Не бачиш ти, як в натовпі сердито,
Для всіх чужий, нещасний, мовчазний,
Я мучусь від досади самотою.
Ні погляда, ні слова... як жорстоко!
Пішов би геть, та з острахом з-під вій
За мною не слідкує погляд твій.
Хай подарує раптом у розмові
Красуня інша свій двозначний зір, –
Спокійна ти; веселий твій докір
Мене мертвить відсутністю любові.
Скажи, чому суперник вічний мій
Нашіптує про щось тобі самій?
Чому тебе вітає він лукаво?..
Що він тобі? Яке він має право,
Мене заставши в тебе, ревнують?
Чом залицяння терпиш ти настирні?
Без матері, одна, у час вечірній
Чому його повинна ти приймать?
Та я коханий... Довгі й полум'яні
Твої цілунки, а слова твої
Безмірно ніжні і такі жадані!
Смішні для тебе сумніви мої.
Так, я коханий, я це відчуваю.
О подруго! Не муч мене, молю:
Не знаєш ти, як міцно я люблю,

Не знаєш ти, як тяжко я страждаю.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович